

ner, ſom Udvalget foreſlaar henviſt til Krigsminiſteren. Andragendet findes under Nr. 49. Andrageren er født 1840 og blev anſat i 1855 ſom Spillemand, i 1858 ſom Korporal og i 1864 ſom Sergent, og tjente ſom ſaadan indtil 16de April 1872, da han fik Afſked uden egen Foranledning. Afſkedsbeviſet ſlutter med den Udtaleſe, at, da han nu har udtjent ſin Børnepligt og iſølge Bataillonsbefaling af 14de Oktober 1871 Punkt 3 er afſtediget, meddeles ham dette Afſkedsbeviſ; tillige meddeles ham det Vidnesbyrd, at hans Forhold har været meget godt. I 1864 deltog han i Forſvaret af Dannevirke og Dybbøllſtillingen. Efter Afſkeden fik han Anſættelſe ved Statsbanen; men da han i 1864 havde ſaaet et Saar i hvide Høfte, der gjorde, at Stillingen ſom Bremsvogter blev ham ſaa anſtrengende, at han ikke kunde holde den ud, fratraadte han den allerede i 1875 og har ikke ſenere været iſtand til at ſtåbe ſig nogen betryggende Fremtid. Han har gjentagne Gange henvendt ſig dels til Krigsminiſteriet og dels til Beſtyrelſen for de militære Underklaſſers Penſionering og Invalideforſørgelſen, men der blev i 1878 ſvaret ham fra denne, at, da han havde tjent i 8 Aar efter den Tid, han var bleven ſaaet, kunde man ikke ſkjønne, at hans Erhvervsøene i den Grad havde lidt ved det modtagne Saar, at man kunde give ham nogen Penſion ſom Invalid. Haude han derimod, hedder det i et Svar af 1876, ſtrag efter ſin Afſtedigelſe anſøgt Beſtyrelſen, vilde denne maatte dog, ſkjøndt han ikke var afſtediget paa Grund af Svagelighed, have kunnet give ham en midlertidig Underſtøttelſe, indtil han kunde ſtaffe ſig anden Virksomhed; men nu kunde man ikke indlade ſig derpaa, da man ikke kunde gaa ud fra, at han virkelig ikke i den forløbne Tid ſkulde kunne have fundet paſſende Beſkjæftigelſe. I et Andragende af 1876 til Krigsminiſteriet ſpurgte han, om det ikke maatte blive oplyst, af hvad Grund han var bleven afſtediget, da den Maade, hvorpaa han var bleven det, havde været det væſentligſte Anſtød for ham til at komme i nogen privat Stilling; thi hvor han kom frem og ſagde, at han var afſtediget, og Folk ſaae, at han var en raſt, kraftig og arbejdsdygtig Mand, ryſtede de kun paa Hovedet og havde deres egne Tanker derved. Han ſelv paaſtaar at være fuldſtændig uſtylbig og uretferdig afſtediget; men dette er det ſaameget vanſteligere at ſaae Folk til at gaa ind paa, ſom der jo beſtandig tales om, at Militæretaten trænger til Underbefalingsmænd, og man derfor ikke kan tro, at den uden Grund ſkulde have afſtediget en ſaa ung og kraftig Mand. Selve Afſtedigelsesbeviſet indeholder fortrinligt Vidnesbyrd, og ogſaa fra Forefatte foreligger der ikke ſaa gode Vidnesbyrd om hans Tjenſteforhold, ſaa at der forekommer Udvalget at være noget Gaabefuldt ved hele hans Afſtedigelſe. Man er derfor ogſaa enig om at foreſlaa Sagen henviſt til Krigsminiſteren, for at det nærmere

kan blive underſøgt, hvorfor Manden har ſaaet ſin Afſked. Mulig kunde han ogſaa, om han end ikke har nogen Ret til Penſion eller Underſtøttelſe, dog af Billighedshensyn komme i Betragtning i den Henseende. — Forlaget udenfor Betænkningen af det ærede Medlem for Kjøbenhavn's 5te Valgkreds (Bille) angaar et Andragende fra afſtediget Overſergent J. C. L. Rindt, det findes i Betænkningen under Nr. 50. Jeg ſtal ikke udtale mig om ſelve Andragendet, før jeg har hørt den ærede Forſlagsſtiller. Saa vidt jeg veed, er der ikke nogenſomhelſt forſkjellig Opfattelſe i Henseende til ſelve Sagen; det tror jeg i ethvert Fald foreløbig ikke, der er. — Derefter kommer jeg til den Indſtilling, der foreligger udenfor Betænkningen af Udvalget. Det er et Andragende fra Th. Thøttrup, S. Steenberg, M. N. Schibbye, S. B. Kløvborg, C. Steenberg og Wilhelmine Jørgenſen, Gte efter Konſul Jørgenſen, forhøvdvarende Forpagtere af Diersſkifteriet. De ville finde Andragendet i Betænkningen under Nr. 57. Da ſelve det Andragende, hvorom her har været Tale, i ſit væſentligſte Indhold jo har været omdelt trykt til Thingets Medlemmer, ſtal jeg fatte mig meget kort om dette. Ærede Medlemmer ville jo allerede deri have ſaaet et temmelig rigt Materiale at ſtudere igjennem. Jeg har heller ingen Interelſe af nærmere at omtale de Forhandlinger, ſom fandt Sted i Samlingen 1871—72 paa Grund af et lignende Andragende, ſom dengang ikke blev henviſt til Finantsminiſteren. Andragendet gaar nu ud paa en Godtgjørelſe af 205,625 Kr. Man vil jo ſtrag ſe af ſelve Udvalgets Motivering af dets Indſtilling til Finantsminiſteriet, at der indenfor Finantsudvalget har været meget delte Meninger med Hensyn til hele dette Selſtåbs Stilling. Smidlertid vil man dog ſe, at Udvalget ligesom den høitærede Finantsminiſter, til hvem jo et lignende Andragende er blevet ſendt — og det er dette Andragende, der er blevet trykt og omdelt — ikke kan erkende, at Andragerne kunne gjøre noget Retſkrav gjældende imod Statskaſſen i Anledning af de af dem angivne Foranſtaltninger til Fremme af

Rettelſer.

- Ep. 3734, L. 23 og 26 f. n.: „Taarnborg“, læs: „Taarnholm“.
- 3735, L. 27 f. o.: „overdrevet“, læs: „overdøvet“.
- 3737, L. 12 f. o.: „dog“, læs: „efter Valget“.
- 3740, L. 10 f. o.: „dette er Noget, ſom ikke kan ſtaa Maal“, læs: „der er en Del, ſom ikke godt kan komme frem“.
- 3740, L. 13 f. o.: „hat“, læs: „har“.
- 3740, L. 19 f. o.: „Lærer“, læs: „Læſer“.